

Izloja dve L., 10. in 20. vsakega meseca. - Uredništvo in upravlštvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. - Tiska Narodna Tiskarna - Izdajatelj in odgov. urednik: Franco Podberšič. - Cena oglasov: 1 milimeter visocine a literni stolpa L. 30, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vsaka, naznana itd. vsaka vrsta 1 L. - Celoletna naročnina 35 L. - Za inozemstvo 22,50 L.

Leto III. GORICA, dne 10. marca 1924 21. 8.

Čukova kandidatska lista je tista:

1. Peter Štrocin.

Ima tramvajski abonma, igra imenitno «trentan» in «tre-sette» poseba «Kino Edison» in je izobražen pešec.

2. Marija Virgola.

Prva žena v rimskem parlamentu, ako bo izvoljena; za zdaj je na listi in to je mnogo. Kar se tiče mode jo moramo imenovati na prvem mestu; pozna vse krojače in modiste v deželi.

3. Pepa in Gina.

Dve krasotici, ki bosta izbornostredstvo za purgitanje parlamenta. Kadar spita, molčita. Če dobita besedo kot prve, bosta nehali govoriti, ko neba zasedanje.

4. Ana Furja.

Nosi blače, ključ od biše in listnice brani ona, moža pretepe vsak pondeljek, ozmerja ga vsak dan. Upanje je, da obvlada situacijo.

5. Roža Brožest.

Znaj, ki hodi okrog in išče, koga bi požrl. Vsako leto enkrat da pre narediti obleko po novi modi.

6. Abel von Pikapok.

Vitez železne metle; njegova žena ga visoko čisla, rad je pečenko. Nekoč je skladal verz, ki jih je posvetil svoji ženi.

7. Sofronij Ostronos.

Nosi pete iz gumija, ima dekle, ki zna igrati na citre, vnije se vsako soboto, kad cigarete «Uso Egiziano».

8. Jaka Vinopivec.

Loči vipavsko vino od briskega, spat hodi zgodaj (ob 1. uri zjutraj), je v sorodu z nečakom Musolinijeve perice; propokujejo mu lepo bodočnost.

Gorica, 10. marca 1924.

Volitve so pred kljunom (ne morem reči pred nosom, ker bi to ne bilo res), vse liste so vložene, tudi Čukova. Znak: Čuk na palci. Mislite, da bi bil jaz slab poslanec. Nikakor ne. Vse vidim in vse vem, zato bi mi ne bilo treba nič praviti. Kar sam od sebe bi posredoval pri ministrih. Tudi bi vedel za odgovor, preden bi ga prejel, namreč dve veliki ničli, kot nad lokali, ki niso zato tu, da bi ravno dišali. Ker znam iz borbo klepetati, bi se tukaj vsi živeli na Montecitorio. Ker sem smešen se posebno spadam v parlament, saj so bili do zdaj vsi parlamenti smešni. Morda bi postal za »špasa« se predsednik zbornice. Potem bi zbornica počila od smeha in delo bi bilo lahko. Če me pa ne pošljejo v parlament, bom pa vseeno prišel vanj, vsaj tekom zasedanja. Vtaknil se bom v žep kakoga poslanca in frki! bom že notri! Ko me z robcem potegnem iz žepa, že pridem do besede, če me poslanec preje ostamočen ne potlačiti nazaj v žep.

Tako smo pravi pust končali in začenja srečno volilni predpust. Maškerada je velika in volilni pustni korzo je naravnost velikanski, maske so prvovrstne, vse zaslužijo prvo darilo. Upajmo, da pusti volilna pepelnica velikanskega mačka, da bo solnce zatemnelo in ploh bo vleklo toliko kandidatov, da bo ropotalo kot na sodni dan.

Poleg tega lahko nastane še vojna med Trstom in Vidmom. Vidmu namreč ni povšeči, da se je tržaški perfekt nekako pomirljivo izrazil nasproti zastopnikom Slovencev, to se pravi premalo po »videmsko«. Trstu ni povšeči, da se Videm vtika v stvari, ki ni treba, da ga srbé. Baje je Videm zahteval od tržaškega perfekta, naj ta javno izjavi: 1. Da Slovencev sploh ni. 2. Če so, da so sami uporniki. 3. Da nimajo pravice svobodno voliti. 4. Da nimajo pravice dihati. — Ta preklic še ni bil objavljen. Ne ve se, če je imelo to značaj ultimatum; na vsak način pa so bili izstreljeni debeli časnikarski streli iz velikih oklopnih videmskega fiska, a so slabe granate padle v Trstu v vodo in k sreči niso eksplodirale.

Kar se tiče domače goriške politike, to se pravi, pustnih prireditelj v Trgovskem domu, smo bili od prizadetih oseb diskretno naprošeni, naj molčimo. Čuk se je naredil, da vse ve, in jo proti plačilu enega hvaležnega pogleda in stare raztrgane lire res obljubil, da bo molčal. Na uho povem, da bom molčal le zato, ker nič ne vem. Čuk na palci.

ČUKOV KOLEDAR — NAPOL ZASTONJ!

Kje je Sankač?

Oj preljubi bralec Čuka, če za mal se ti ne zdi, tvoje naj oko pokuka, kje paglavec mal tiči.

Sankal se je vam po snegu, šlo je z bliskom kot vihar,

zdaj sanj so same v bregu, kje sankoč je mali mar?

Če ga najdeš, pošljješ Čuku, zraven pa še liri dve, boš dobil po pošti Čukov koledar takoj se vé.

Bobby.

Nekoga lepega dne mi moja soproga kratkoma pove, da tako ne more iti dalje. — O, trok nimava, to je glavno je bilo njeno mnenje, — in žal, da ji jaz nisem mogel ugovarjati v tem, nisem ji mogel dokazati, da imava otroke. — Trditi ja jela naprej, da je naše stanovanje pusto, dolgočasno in prazno. — Jaz sem nato seveda, lahko dokazal, da se nahajajo v istem razen pohištva še živi ljudje in da so tudi njena prerokovanja in kregi z dekle večinoma še celo prav zablavni. — A zdelo se je, da mi tega sploh ne verjame. — Sploh pa si je prepovedala vsako razgovorjanje o kaki drugi stvari. —

Torej, — malo živalico bi si morala nabaviti.

Ah kake grozne misli so tedaj bliskovito švigale po moji trudni glavi. — V duhu sem že videl našo japonsko opremljeno teraso oživljeno s tropo domačih zajčkov, — slišal sem že vpitje pisanih papagajev, — zagledal sem že po kotih domačega ježa na lovu, — želvice, mačke in pse, ki se lovijo in grizejo.

Ali vsega tega ni mislila moja draga ženka. — Tudi si ni želela opice. — Ali nekaj takega, podobnega. — Malo, dražestno veverico. — Mayerjevi so prinesli tako ljubko živalico iz letovišča. —

Kako naj bi nam veverica nadomeščala otroke, mi sicer nikakor ni bilo jasno. — Ali moja soproga je bila drugega mnenja. — Saj je sploh ni bolj ljubko živalice, kot jo veverica, mi je užaljeno rekla. — »Leteči solnčni žarek«, jo je imenovala ali vsaj tako poklobo in mi razodela, da jo je celo slavni pesnik Hebbel opeval v verzih.

Rudeči kožuh veverice jo spomni na slavnega slikarja Tiziana, ki je slovel za sedaj

pač po svoji — ticijanovi rudeči barvi las. — Pa spominja jo tudi na kožuh, ki ji ga še nisem kupil, vkljub njenim željam. — Seveda sem to zadnjo opazko preslišal, nakar je pa ona takoj veselo vzkliknila, da je pač takoj vedela, da jaz sploh ne bom imel nič zoper veverico. —

In čez dva dni je bila ljubka živalica v hiši! — Bog sam ve, kje jo je iztaknila in kako je prišla do tega, kako naj se zove. — Na vsak način — tu je bila in ostala — naša »Bobby«. — Pričetkoma je sedela v svoji kletki, ki smo jo prav naslašč napravili, ali niti ganila se ni notri. — Melanholično je gledala vso opravo in mirno sedela v kletki. — Zdelo se mi je, da sem že slišal, da so veverice prav živahne živalice in če se ne motim, sem to celo bral v neki prirodopisni knjigi. — Moja ženka je bila mnenja, da je še nekako boječa, da si ne upa niti ganiti se. — Meni pa se je zdelo, da v svoji veveričji glavi kuje pogubonosne naklepe. —

In izkazalo se je, žal, da sem imel prav s svojo bojznijo. — Ali to sem šele pozneje spoznal, ko sem že nekoliko skusil s tem »letečim solnčnim žarkom«. — Začasno je skušala moja ženka, da si pridobi njeno naklonjenost, — in to z vztrajnostjo vdanostjo in potrpežljivostjo, ki je bila naravnost čudovita in jaz se nisem mogel dovolj načuditi tem do tedaj neznanim dobrim lastnostim moje soproge. — Žal, da je iste kazala le Bobby-ju, — proti meni pa žal — — — ali naj bo, ostanimo pri stvari.

Nekoga dne naj bi Bobby sama prosto po sobi skakala. — Ali presenečenje — — — že v noči preje je sama šla iz kletke — — — čisto na preprost način — — — pregledala je leseno zaporo, skozi katero se je devalo živež v kletko. — Jaz sem bil jezen, a moja

ženka je ta vztrajnost malega glodavca kar presenetila in očarala. —

Bobby pa je sedela medtem na glavi Dantejevega kipa in se nama škodoželjno smejala. — Seveda jo moja ženka ni smatrala za tako podlo in nizkotno. — Vabila je ljubko živalico z najlepšimi orehi, zaman, seveda. — Le svoj prostor je premenila, — s kipa je skočila na stojalo s knjigami, ter se tam čisto udobno vsedla v lep šopek vrtnic, ki je bil v cvetlični vazi. — Naši klici so ga pustili čisto mirnega in nemoteno je začel grizti popke nerazcvetelih rož. — Nekaj posebnost dobroga in okusnega je moralo biti v njih. — Moja ženka je vzklikala z vsem milodostnim umetniškim navdušenjem: »Ah — gloj jo vendar, naša Bobby v oni skupini z vrtnicami. — — — Te barve, ta krasota!« — — —

Jaz pa sem le mislil, kako sem to cvetlično vazo iz opaliziranega stekla kupil v Benetkah za celih 96 lir in jo z življenjsko nevarnostjo prekomtrabandiral čez vse moje.

In vedel sem tudi, da je v vazi voda — in — vsakdo ve, da knjigam škoduje mokrota.

— In to me je pripravilo, da sem se prav oprezno plazil do stojala. — — — Winctu, — po glavar divjakov, — je prava reva proti moji opreznosti.

In — posrečilo se mi je. Bobby je odskočila šele, ko sem že trdno držal vazo, da se ni prekuenila in zmočila knjige.

Ah — moral sem v službo. Zabičal sem svoji ženi, da ne sme pustiti ljubke Bobby same v sobi, in ako ni v kletki zaprta. Vse posebnosti in sladkarije so bile nakopičene v kletki. — kakor v kaki trgovini specialitet in južnega sadja, — opaziti je bilo najcenejšo salaticico in najlepše orehe, vse lepo razstavljeno, da bi privabljali Bobby-ja.

Poslovil sem se le težkega srca. —

Ko sem proti večeru prišel domov, je bila Bobby v kletki. — Spančkala je. — — — »Kakor mal otrok«, je trdila moja soproga. — — — Na mali zici pa so ležali vspehi in delki njenega truda, — vse reči našega hišnega inventarja, katere je Bobby s svojo vztrajnostjo uničila. —

Moja ženka je pač vedela, da bom jaz dobre volje vse hitro zopet popravil. — Njeno zaupanje mi je laskalo. —

Vendar pa se nisem čutil kot temu zaupanju in le s trudom sem ji dopovedal, da so ne more popraviti pregrizena žica hišnega telefona, — da se ne da zašiti starodavno vezenje tohačnega mehurja in pa glav mojih šahovih figur si pač ne morem sam napraviti. —

Seveda, ženki moji je bilo vse skrajno dražestno, na kar sem ji jaz ježno odvrnil, da je meni sploh popolnoma vsejedno, ali so moje reči vnučijo z veverično dražestjo ali da so na kak drug način srečno »kapute«. — Ona mi je nato odvrnila, da sem pravi srovož, — ki je popolnoma brez

srca. — — — Sicer pa je ona šla le za hip iz sobe, le en sam hip. — Ko se je vrnila je bilo že vse pri kraju. — In kaj sem hotel storiti? — Pisal sem telefoničnemu uradu za novo žico, pustil sem popraviti od specialista moj tobačni mehur in kupil sem si novo šahovo desko z novimi figurami.

Jaz mu že od začetka nisem bil naklonjen. — opazil sem ga namreč, kako je neopazeno smuknil v jedilnico ter iz kompotne skledke na bufetu vzela lepo češpljo in odbežala z njo na zastor pri oknu. — Ko se mi je zdelo, da jo moram radi tega karati, — mi je mehko meso češplje padlo na glavo, — seveda, za Bobby je le kost imela okus in vrednost. —

V redovitih presledkih se je vzbudil v naši veverici nagon, da si pripravi gnezdece. Ob takih priložnostih je Bobby postala še bolj živahna in drvela je med šivalno košarico moje soproge in drogom od zastorja pri oknu, semtertja, da je bilo res nekaj posebnega. — Razprostrt rep je mahal za njo, — no — prav kakor kaka revolucionarna zastava. —

Ko nas je bila veverica Bobby zapustila, je dobila Ana — naša služkinja — to gnezdece, o priložnosti generalnega snajženja stanovanja. — Prav gori na drogu od zastora. —

Obstojalo je to lično gnezdece iz treh poedinih nogavic moje soproge, — iz jedne mojih svilenih nogavic, ki je nekoč skrivnostno izgubila in iz treh klopčkov volne, — (ostanki iz mignih časov pred vojsko.) Tudi razvaline gobice, ki se jo rabi pri krpanju nogavic, so se našle. —

Moja soproga je skoraj jokala, tako jo je ganila ta skrb za gnezdece. — »Pomisli vendar, gnezdece si je hotela napraviti, — kako dražestno in ganljivo«, — je vzklikala. —

Ko sem se ji jaz smejal, je postala resno huda. — Sploh ni mogla razumeti, zakaj ne morem trpeti te ljubke živalice, katere dražest je opeval že pesnik Hebbel. —

Pripomnil sem, da je najbrž Hebbelova veverica pripadala kakemu bolj civilizovanemu rodu, — naša je bila vsekakor iz

prav vničujočega in potratnega rodu — — — Na to sem slišal opazko, da ji sploh nisem nikoli privoščil niti najmanjšega veselja in zabave. Odvrnil sem dokazom, da sem posvetil uničenju v zabavo ljubke Bobby — svoj najboljši Kohlsnoor-svinčnik, za katerega sem dal celi dve liri, — in to veliko-dušno, brez ugovora. — Ko je Bobby ta svinčnik uničila, razglodala, je sicer izgledala kot kak Siona-Indijanec, s čisto vojno, pobarvanem obrazom, gobčkom, ki je vsakrat, — ko je prišla k mleku, je postala še bolj vojnovita.

Sedaj nas je draga Bobby zapustila, prosti smo njene dražestne družbe. — In povzročil je ta odhod le mal

kos žice. — — — To je celo mojo soprogo spravilo v jezo. — — — Saj je na ti žici viselo njeno ogledalo iz benečanskega stekla. — Bobby pa je rabila žico za brusilo svojih zobčkov, ki so znali tako mojstersko glodati. No, seveda — žica ni vzdržala in — ogledalo je šlo. —

In pripravljena je bila moja draga ženka, da se loči od »le-tečega solnčnega žarka«. —

Odnosla sva ga v zoologični vrt. Z dobrohotno besedo se je pustil oskrbnik prepričati, da nama ga je odvezel. —

In sedaj biva naša Bobby v mali hišici glodavcev. — V peti kletki od desne, ako se morda kdo zanima za njo.

Nagrade v Čukovem koledarju.

Dne 5. marca točno ob 12. uri, ko je stalo solnce najvišje in ko je bila pepelnica v vsi svoji žalosti na vrhuncu, se je izvršilo slovesno zrebanje ugankarjev Čukovega koledarja ob navzočnosti Njegovega Veličanstva preblagorodnega gospoda Čuka na palci, njegove veličastne soproge Sove na »ombreli« v spremstvu vseh Čukovih ministrov in članov Čukove vladarske hiše poleg zastopnikov tujih oblasti, raznih kukavic in Kakadujev. Uro soda vseh ugankarjev je bila izročena globini starega klobuka, nakar je eden izmed članov številne Čukove rodbine dvignil s kljunom tri listke (kot vidimo papirge na sejmih), ki jih je potem Čuk na palci svečano prečital zbrani družini in diplomatom. Bral je sledečo:

Prvo darilo: uro budilko sta dobila gospoda Brutu Tivan v Kranju, SHS.

Drugo darilo: pisalno garnituro je dobil g. France Klevišar, Nova Gora pri Mal. Slatniku, pošta Novomesto, SHS.

Tretje darilo: Slika S. Gregorčiča je dobil Hanzlč Ferdo, Ljubljana, Celovška cesta 69.

Obdarovani naj se blagovole potruditi, da darila v roke dobe.

Čuk na palci je izrazil sožalje zastopnikom Julijske Beračije, ker pri nagradah niti v poštev niso prišli, Eshaesovcem pa je častital v upanju, da tudi to dejstvo pripomore do ljubezni med bratskima narodoma.

Vsem onim v tolažbo, ki niso bili izžrebani, pa se priobčijo njih imena po vrsti kot so hiše v Trstii, da jim bo še enkrat hudo žal.

Dano v Čukovem glavnem stanu v drugem letu Mussolinijevega vladanja.

Čuk l. r.

Kdor je zvit - je pa zvit.

Francija (Poincaré) je vedno pripravljena razgovarjati in pogajati se z Nemčijo, a ta noče na noben način odpreti ust in govoriti.

ZENITBENI POSREDOVALEC.

Ona: Gospod, ki ga hočem dobiti jaz, mora imeti posebne lastnosti.

Posredovalec: Kakšne?

Ona: Predvsem lastnost plačevanja dolgov.

ZE PETIČ.

Gospod Šmid je srečal svojega prijatelja na vse zgodaj na konju.

»Tako zgodaj pa že na konju?«

»In to že petič, moj dragi prijatelj.«

DRUGIČ.

»Lepa je tvoja nova hišica; samo drevesa v vrtu so nekoliko premajhna.«

»Nič ne dé; ko me drugič obiščeš, bodo že velika in debela.«

LISTEK.

5

Konfuzelj v Benetkah.

Ponatis iz Gorice 1906.

Mi, navadni umrjoči, si ne moremo. Zdajci obrne njegovo pozornost na se nekaj drugega. Čehi so namreč zaigrali »Kde domov moj.« Konfuzlja je to tako elektriziralo, da je pozabil na palico in navdušeno začel vpiti na vse grlo: »Živili Čehi, bratje Slovani!«

Ko so doigrali, se je naravnost drl: »Bia, šc, još, duplikat« itd.; zravn je bil z nogama po tleh kakor besen.

Toda v tistem trenutku mu prileti tudi taka zaušnica, da se zvrne vznak. Pri padcu je zadel z glavo neko gospodično v naročje tako hudo, da je padla tudi ona s stolom vred, na katerem je sedela. Nekaj časa se je sicer reva borila, ali dosegla ni s tem drugega, kakor da se je nesrečno zgrabila za namizni prt in valed tega prevrnila skledico črne kave svojemu spremljevalcu na snežnobele volnene blače. Padaje je dvignil Konfuzelj nogo tako visoko, da je pokazal poplate

in prevrnil se mizo, pri katerej sta sedela z Angležem.

Neznansko vpitje je nastalo po dvorani.

Čehi so prenehali igrati. Vse je skočilo po koncu in se rinilo na lice mesta, kjer se je pobiral Konfuzelj roteč onega, ki ga je udaril, na dno pekla, četudi ni še niti vedel, kdo ga je prav za prav.

Grozil se je, da mu razbije glavo, samo naj mu ga pokažejo.

Toda v prvem hipu ni bilo nikomur niti toliko znano, da bi vsaj vedeli, za kaj se gre.

Največja uganka pa je bil vsem Anglež, ki je rjul kakor obstreljen medved in skakal po eni nogi po dvorani, drugo pa krčevito vlekel in stiskal prav tja gor do kotletov.

»Auccc, auccc.« je tulil.

Slednjic se vbeče na tla kar sredi dvorane, vzame nož in izreže čevljev raz nogo, katero je ravnokar vzdigoval tako silno visoko.

Konfuzelj se mu približa in ga vpraša, ali je bil tepen tudi on.

Ni pa še dobro izgovoril, že je Anglež pograbil zopet svojo gorjačo in

lopnil bi ga bil po glavi do smrti, če bi se mu ne bil hitro izognil.

»Aha, ti iščeš pretep, čakaj, krota angleška, sedaj vem tudi, kdo me je udaril.« se razjari Konfuzelj in hoče zgrabit lorda za vrat. Vendar tega ni mogel storiti, ker so ga natakariji še pravočasno zgrabili in ga potisnili na stran, zagrozivši mu, da gt dajo aretirati, ako ne bo miroval.

V tem si je lord Wilson sezul tudi nogavico.

Vse je gledalo, kaj pride sedaj, celo Konfuzelj je bil radoveden.

Prišlo pa ni nič, ampak pokazala se je samo koščena lordova noga, polna kurjih očes in suha, kakor trlica; lo palec na njej je bil ves črn in silno zatekel in noht je žugal, da demisijonira v najkrajšem času.

Stokaje in javkaje je sedaj Anglež povedal zvedavim gledalcem, kazaje na Konfuzlja, kako ga je onole budalo, ko je rjovel proti Čehom »bia, duplikat« — in toliko z nogama po tleh, zadelo s svojim »kopitom« tako strašno ob njegovo nogo, da bi mu jo bilo kmalu zdrobilo.

Natakariji so natq pojasnili Kon-

fuzlju ves položaj in pravi vzrok zaušnice, katero mu je prisolil Anglež.

Svetovali so mu ob cnem, naj se takoj in natihoma pobere iz dvorane, da ne prouzroči zopet kakih preglavio sebi in drugim.

Konfuzelj jih je sicer slušal, a zagodrnjal jim je tudi v obraz, da so ne boji deset takihle angleških longinov, četudi so lordi; in da on ga ni udaril namenoma, pač pa je to storil tisti kotletar londonski, prismojeni.

S temi besedami si je nekoliko ohladil svojo jezo, stopil zopet na parnik ter se vrnil v mesto.

Valed zaušnice mu je brenčalo po glavi, kakor da je imel v njej cel roj čmrljev.

Pri vrtu »Giardini publici« je izstopil. Bila je že peta ura popoldne.

Lotilo so ga je otožje, zato se vvedo na neko klop in premišljuje svojo usodo zadnjih dni.

Precej hladno je bilo v benčakem vrtu, kar je Konfuzlju valed neznošne vročine, ki je vladala tiste dni po mestu, delo jako dobro. — Prijeten vonj, ki je duhtel iz drevja, mu je tako prijal, da je ostal na vrtu skoro celo uro.

Norec pelje pametnega v norišnico.

Lukež gor z Laz je hodil nji-mar dol po Laškin, ne vjen pa, al kjer mu se nje dalo djelat ta domá, al pa kjer je teu imjet za norca Laha. Djelu je vsih sort mestirju: je petju (beračil), je prodaju smolo, je djelu za mašetarja an za kupca. Bi ne mu vam povjedat kulku-krat, ma sigurno de narmanj dvakrat na tje dan je bju zapart u paražone, pa takuo lepou so je znu obnašat, de vsako volto so ga ne-le uon spustil ma celuo z karočo parpejal u Laze, kjer so mislil, de je neuman. Pa ka' jim je pomagalo, ki za dva dni potlé so ga imjel' ze spet tan dol. Takuo, de Lahi njeso ze vjedli, kakuo naj b'se ga rješil'.

Tan po ljete je nosu dol tode prodajat muštrjanske krone, ti ste po tristuotaužint za adan frank. Dol u Kodroju se je bju skregu z nje kin Lahán, an ga je bju oklafutu do svetega oja. Zatuó so ga karabinjeri zvezal' an pejal u paražon. Ka-kor vsakikrat, takuo tud' tel' krat Lukež je ratu neuman, pa telkrat ga njeso tjel vič pejat damu z karočo, ma so namenil ga stuort pejat u spitau tih namunih, al, kakor mu pravijo Lahi u malinkonjo. Naredili so potrebne karte, poklical so adnega uoznika an mu zročil' karte an Lukeža, de naj peje uše kupe u malinkonjo. Lukež se nje nič branu ma je le muču an sodnu u kareto. Pa kakor navadno usi uozniki, takuo tist' k' je uožu Lukeža u spitau, po potu je teu zgorjet od žeje, trčaj buj, kjer je vjedu, de Lukež nje brez palank. Tuo je vesčilo našega jinaka, an takuo uše oštarije so ble njih: Lukež je plačavu pa Lah je pju. Nje tarpjelo dugo, ki Lah je začeu videt uše doplih, je začeu ražovat z Lukežan ku kajšan avo-

kat, an nazadnjo je opru glavo tje na Lukeža an mirno zas-pau.

Tuo je bilo pravo mazilo za Lukeža, ki mu je uzeu uon z rok redine an uožu pjanega La-ha pruot malinkonju. Kadar ga je parpeju dol pred špitau, Lah je spau tardno buj ku jazbac. Lukež mu rahlo vepulj karte uon z gajofe, an gre z njimi h direktorju od špitála. Tesle, ki je bju ze vajen takin rečen, pokli-če pet infermirju, an jin kuaže, de naj gredu z možan po neum-nega Lukeža tje na kareti. Tje gredé je naš Lukež dau zastopjt infermirjan, de tist' Lukež tje na kareti je furjozast, de naj ga nanaglin prijmozo an hi-tro zvežejo, kjer če ne jih use raztuče an de on ga je mogu parpejat sam, kjer mu je stuor-ru dat' dormjolo (zaspanko). Infermirj so mu vjerval' an za-tuo so šli muče do karete an uši hnado zagrabli buozoga La-

ha an ga začel vezat z varcam' an kjetnami. Buogi Lah so je takuo prestrašu an ne-le začeu rjut ku ti neumni, ma tudi se zvijaj an cabat, kakor ti furjo-zasti, kjer nje vjedu, ne kje je, ne kaduo, ne zaki ga vežejo. Infermirji so ga lebuje vezal, kjer so mislili, de djela takuo, kjer je furjozast.

Kadar so ga spravli dol z ka-rete, so je naš Lukež lepou u-sednu goru u njo, je obarnu konja an se lepou peju ku an grof pruot duomu z kareto ti-stega, ki je bju znoreu, kjer je pametnega Slovjenja uožu dol u malinkonjo.

Petar Malajurac.

TO JE SE HUIŠE.

»Moj Bog, kako ta otrok vpi-je.«

»Počakaj; zapela mu bom, pa bo zaspal.«

»Ne! pusti ga raje kričati.«

PREVIDNO.

»Čemu si eno stran avtomobila pobarval rdečo, a drugo stran črno?«

»Hm — tako. Boš videl, ka-ko se bodo izvajanja prč, ako koga povozim, nasprotovala. Eden bo trdil, da je bil črn, a drugi, da je bil rdeč avtomobil.«

BĚRAČ.

»Tu imate palanko. Čujte, naša soseda ravno rabi nekoga, da ji razkolje drva.«

»Hvala, gospa, za svarilo.«

V TRGOVINI.

»Vi ste nosili ta klobuk dve leti.«

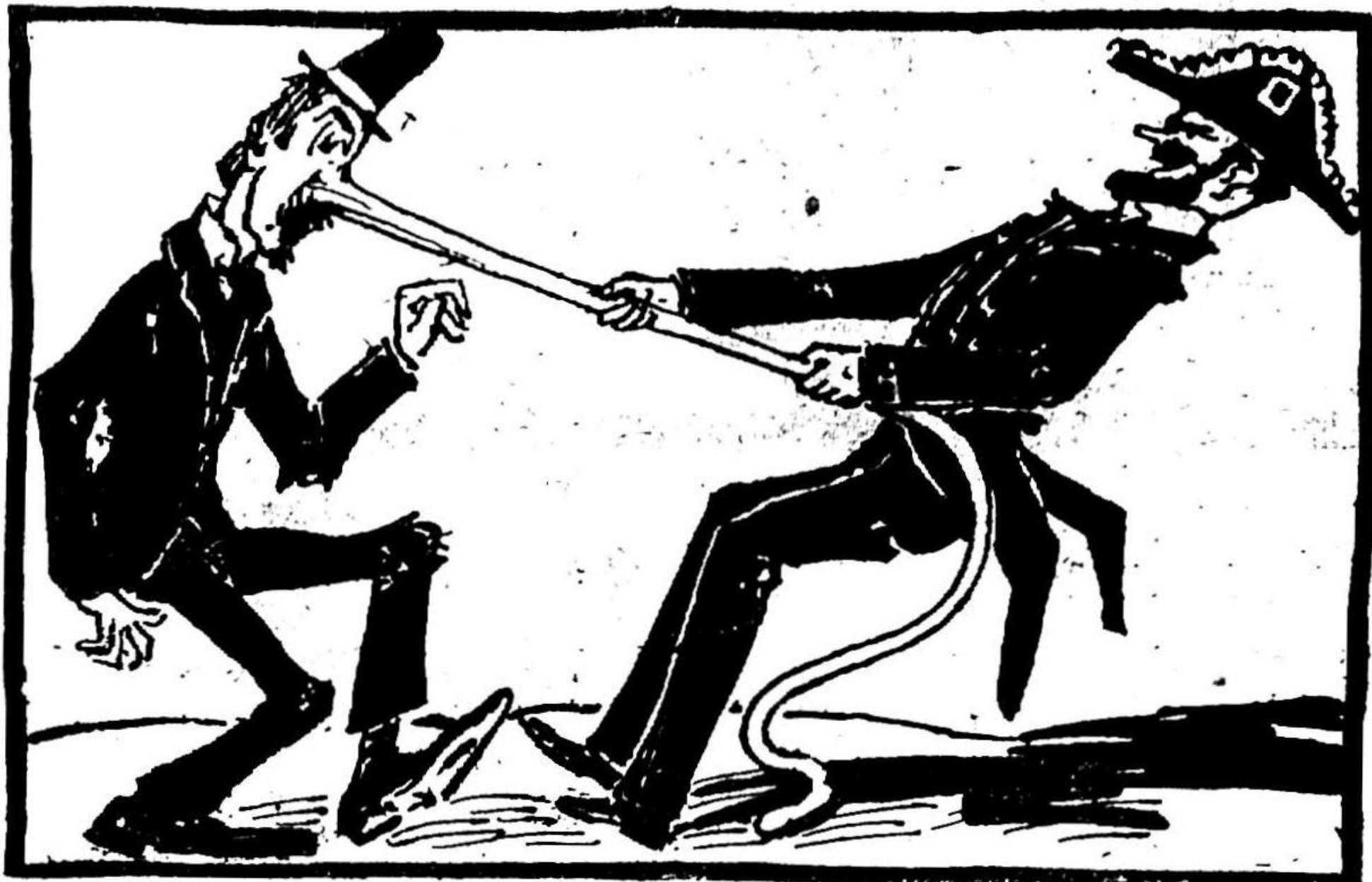
»Da; dvakrat sem ga dal očistiti, dvakrat sem ga pa za-menjal v restavraciji za skoraj popolnoma nove klobuke.«

NI RES!

»Čujte, gospod Zlobudra mi je rekel, da sem star noroc.«

»To ne more biti res, saj še 40 let nimate.«

Ne dobi ga, - kdor ga išče - vse je drlo na volišče.

Dolg je nos, voličev nos,
kdaj mu zrastel je tako?
Lahko pelbi ž njim kot kos,
še bi bridko ne biló.

Strgan čevelj, iz kolen
pa vrzota mu cveté,
zdaj verjel ne bo noben,
da kaj boljše naredé.

Če naj dan volitev se
tre volišče od ljudi,
treba jih bo vleči tje,
da vsak črto naredí.

»Nič prijetnega nisem še vžil do dancs na svojem potovanju. Kadar sem najbolj vesel in zadovoljen, pa skoči kakšen vrag vnies, da mi skali vse veselje.«

Kar se mi je zgodilo v Višku in Latisani, naj bi že bilo, kaj takega se lahko pripeti vsakemu; toda, da me gre ta prokleti Anglež tepsti, ko mu vendar nisem hotel storiti nič žalega, to je nezaslišano. Bog daj, da bi se kmalu kje zopet srečala, mu že pokažem, da bo pomnil'.

Sicer pa, kmalu bi bil pozabil, moral bom iti v cerkev Sv. Marka, da plačam tisto mašo.

Uboga moja Lojzka, da bi ti vedela, kako sem to opeharil! Pa kaj se hoče; kdor želi imeti pri hiši mir in kam priti, mora delati tako. Saj ni slaba ta moja žena. Bog mi jo ohrani še veliko let, le tako skopa da bi ne bila in da bi me nekoliko bolj spoštovala; pa naj bo, kar je, to je, Bog mi ne pohujšaj, vsaka kača ima svoj strup; modroval je Konfuzelj in žena se mu je začela naposled še smiliti. Sklenil je, da ji vse pove, kadar pride domov, četudi se bo hudovala, bo vsaj imel čisto vest.

Med tem se mu je dvakrat zahli-palo. »Bog ve, kdo me ima v mislih,« je zdihnil.

Slednjic se otrse vsch takih in onakih promišljevanj ter hoče vstati, da odide, kamor se je bil namenil.

Ali... »vraga, kaj pa zopet« zavpije. Nekaj ga je namreč vleklo od zadaj zopet na klop. Konfuzelj se vzezi, skoči energično pokonci in pogleda nazaj, kdo ga je držal.

Videl pa ni nikogar, le zadnja plat njegovih tenkih koledarskih hlač je ostala na klopi, kjer se je sprijela, ker je bila klop na novo pobarvana in še ne dovolj posušena.

»Krucibang!« zakolne Konfuzelj, »sedaj vem, zakaj je naredilo vč, kadar sem vstal. Preklesneke šeme vrtnarske, zakaj ne zapišejo takih stvari, da bo človek vsaj vedel, kam naj se vsede in kam ne. Lep mož sem sedaj. Če se niso zarotili prav vsi poklenščeki zoper me, pa nič nočem. Komu se je še kedaj godilo na potovanju tako kakor meni!«

Toda z zabavljanjem in jezo mu ni bilo pomagano nič, moral je pač pre-trpeti tudi to in poiškati si drug od-pomoček.

No, Konfuzelj je bil zvita buča, zato ga je tudi precej našel.

»Druge ni, kakor da si kupim nove hlače«, je rekel, »dotlej pa skrijem tisto odprto »vrzelo« zadaj takole«. Snel je namreč kapo z glave in se delal, kakor da mu je silno vroče ter jo tiščal z levo roko na razpara-no hlačno stran, z desno pa se je brisal z robcem po čelu in obrazu, da ne vzbudi med štajajočim občinstvom prevelike pozornosti.

Tako pride do Garibaldijevega spomenika.

Ni si mogel kaj, kakor da se je ustavil in si ga natančno ogledal od vseh strani.

»Sicuro un patrioto triestino« (gotovo domačin iz Trsta) so opazili nekateri Benečani, videči Konfuzlja tako spoštljivo odkritega pred spomenikom.

»M...«, zagodrnja Konfuzelj za-tegovano in odhiti v neko bližnjo prodajalnico narejenih oblek po druge hlače. Neizrečeno ga je jezilo, da se ni mogel takrat pokriti.

Hlače je sicer dobil po svoji misli, toda plačati jih je tudi moral tako,

da bi si bil s tem denarom kupil tro-je takih doma.

Nato se odpravi po ulici »Riva Schiavonia« na trg Sv. Marka, kjer se krene naravnost v cerkev.

Čudil se je krasoti tega božjega hrama.

Ogledal si ga je od zunaj in zno-traj, celo na galerije se je bil podal ter motril slike in mozaike z zvedavim očesom; zraven pa je seveda pazil, kje bi našel kakega duhovnika, da naroči tisto mašo za pokojnega strica.

Ali našel ni nobenega. Naposled stakne nekega človeka blizu glavne-ga altarja.

»Ta bo najbrže perkovnik«, si mi-sli Konfuzelj ter stopi k njemu.

»Kaj želite«, ga vpraša »cerkov-nik...«

»Ali ni nobenega duhovnika?«

»Nobenega sedaj«, mu odgovori mož. »Pridite jutri zjutraj!«

(Dolje.)

Heroden Pastni dogodek.

Gospa Pika Polonca je rada lesala, v Teatro Verdi, Sala Vittoria in Trgovskem domu, ker je nanesla prilika. Ni ču- la, da se človek nabere različ- nih bacilov, kali boleznin in lju- zezni. Nabrala se jih je tudi Pika Polonca.

»Čuj«, je rekla možu, »slabo je počutim«.

Če reče ženska o pustu, da se slabo počuti, mora biti res že slaba.

»Daj se preiskati«, je dejal mož, neumen kot tramvajski list, ki leži že mesec dni zmeč- kan v žepu.

Neka njena prijateljica ji je povodala naslov zdravnika, ki je specialist za vse skrivne in občite bolezni.

Gospa se je odpravila na pot.

»V katerem nadstropju stane gospod doktor«, je vprašala postopača, ko je stala pred označeno številko.

Postopač je mislil na prvega, ki ga bo lahko okradel, in je dejal tjavendan: »V prvem nadstropju.«

Pozvonila je, odprla je služ- kinja.

»Ali je doma, gospod dok- tor?«

»Da! takoj pride.«

Gospa se je mudilo, zato se je pričela slučiti, da bo preje opravila.

Vstopil je gospod in se za- vzel: »Gospa...«

»Mudi se mi, zato sem si dovolila...«

»Kaj pa... želite?«

»Preiščite me, gospod dok- tor.«

»Z veseljem... to se pravi...«

Doktor je bil v zadregi, ven- dar se ji je približal.

»Preiščite me bolje... Ali sli- site srce? Ali imam zdrava pljuča?«

»Ehe... mhm... tako... tako...«

Gospa, zadeva je... Doktor ni znal nič pametnega spraviti iz sebe.

»Ali sem zelo bolna? Ali je nevarno?«

»Ni tako zelo nevarno. Spo- štovka sem mislil, da bo mnogo trujše.«

»Kaj naj storim?«

»V prvi vrsti se morate zdra- viti. Lahko prihajate k meni. Popoldne, zakaj dopoldne sem vedno na sodnji.«

»Na sodnji? Kaj pa Vi de- late na sodnji?«

»Kaj naj delam. Kar delajo vsi odvetniki in doktorji juris. Branim svoje klijente.«

Pika Polonca je skoraj ome- dlela. »Vi niste zdravnik?«

»Ne; zdravnik je nadstropje višje.«

Zdaj je v resnici omedlela.

OD PETJA.

Dama: »Ne vem, kaj je to. Kadar pojem, mi stopijo solze v oči.«

Gospod: »Zamašite si ušesa; to pomaga.«

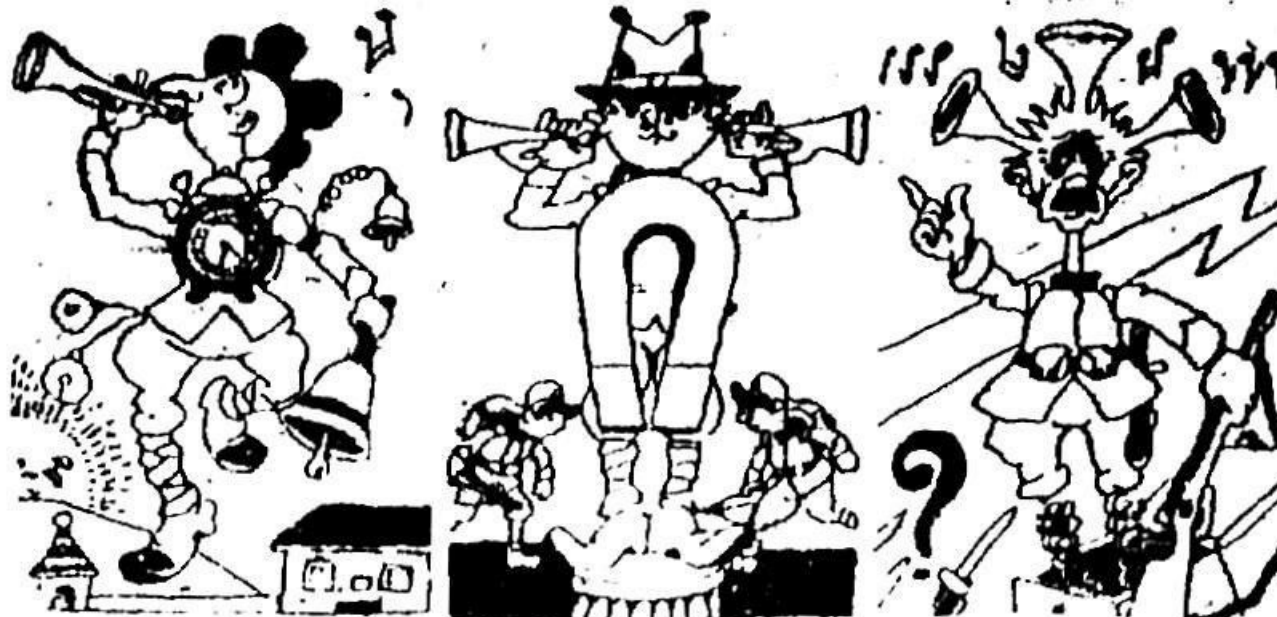
VZROK.

»Zakaj nima tvoj pes ime- na?«

»Čemu bi imel ime! Saj pride itak le, kadar se njemu poljubi in ga ne kličem nikoli.«

Tri čevlje merim -- palcev pet...

(Vojaška s slikami.)

1. Budnica.

Evo, to je prava spaka, na vso zgodaj glasno kvaka, da zbudi iz sanj lenuha: Brž na kavo, košček kruha.

2. V vrste!

To je krasna melodija, na vse kraje vam se zvija, Jure možko v trombo piha, da vse skupaj prisopiha.

3. Alarm.

Ko so oghasi, vse skače in išče puško, kapo, hlače. Kaj more neki biti, da so pričeli vpiti?

4. Menažu.

»Zupa di kan, zupa di kan«, tromba vpije vsaki nam dan. Pašte dolge za kosilo res ne manjka nam obilo.

5. Prost izhod:

Tromba svobode, glejte vojaka, že je na nogah, venkaj koraka, to mu diši, se kadi cigareta, mlado dekle mu ljubezen obeta.

6. Počitek.

Deveta ura je odbila, vojako spat je napodila. Vsa kasarna že počiva, vojak o domu svojem sniva.

Avtonomist piše.

PISMO IZ S + H.

Dragi Čuk!

Čujem, da si se začel močno zanimati za našo avtonomijo, zato ne bo odveč, ako Ti od časa do časa poročam o našem gibanju.

Mi se sicer še imenujemo avtonomisti, v resnici smo pa mi slovenski avtonomisti že davno postali neodvisni repu- blikanci, zaenkrat hrvatski, in nočemo imeti z Balkanom ničesar več skupnega, ker nas loči tak prepad, da bi noben in- ženir ne mogel napraviti čez- enj mostu.

Predvsem nas loči slovenska kultura, tako imenitna, tako visoka nad ono tam doli, da je ni mogoče zadositi povišati. In kultura spada, kakor veš, med tiste delikatne stvari, kakor je n. pr. fajfa, ki se jih ne sme posojati. Zato naj vsak drži, kar ima, in naj po nauku sv. pišma Boga hvali, da ni tukaj kakor drugi. Sicer se lahko prepričaš, da slovensko časo- pisje z malimi sramofnimi iz- jemami pridno izkorišča kul- turni motiv, pa vendar še vse premalo, kajti Ti, Čuk, gotovo še ne veš to se pravi, neko- liko že menda veš iz lastne

skušnje — kaj se vse lahko o- praviči in doseže z višjo kul- turo.

Pobožna legenda o skupnem pokolenju, ki so jo bili iznašli nekateri razgreti sanjači, ni mogla obstati pred solncem resne znanosti, in smo jo mo- rali na podlagi najnovejših raziskovanj, zlasti hrvatskih pismoukov, pokopati za večne čase. Povdariti hočem samo najvažnejše znake, po katerih se obe rasi že po zunanosti med seboj ločita. Tu čevlji — tam opanke, fu hlače — tam hlačani i. t. d., od nog do glave nepretrgana razlika. Če bi se primerjali brez obleke, bi bile razlike še bolj očitne, saj se go- vori celo, da je še možganska pokrajina pri njih nekam dru- gače prištimana. In potem na- sprotje v narodnem značaju! (Oni tam doli se že od nekdanj ravsajo s svojimi sosedi za vsak prazen nič, mi pa smo si- cer pogumno, toda mirno ljud- stvo, ki se dvigne le, kadar mu drugi ukažejo, drugače pa zvesto služj svojemu gospo- darju, ki pa mora biti tujec, sicer ne prija našemu narodne- mu značaju.

Dalje ta velikanska razlika v obeh jezikih, katerima sta imeni sami tako različni, da imata komaj začetno črko

skupno, kar bi kazalo, da izvira žlahta kvečjem od Adama. Mi govornimo, oni pa sploh ne go- vorijo ampak kažejo, kakor nekdanj, ko bajda ljudje še ni- so vedeli, čemu jim je Bog je- zik ustvaril.

Preidem k gospodarskemu nasprotju! Naša dežela je predvsem industrijalna, (radi krajskega omenim samo ribniš- ko industrijo, ki je najbolj svetovnoznana) dočim se je tam doli komaj razvilo pastir- stvo. Sploh smo v vseh gospo- darskih panogah ne za stole- tje, za par vekov pred njimi. Naši živinorejci n. pr. so že davno pogruntali, da krava pri gobcu može, doli pa iščejo mleko še vedno na nasprotnem koncu.

Pa še drugi bolj tehtni raz- logi nas naravnost odblijaajo od njih. Kakor veš, je bila ona dežela od vojske tako približno povsod, od kraljeve palače pa do zadnje bajte, tako nekako malo poškodovana, in sedaj ti ljudje zahtevajo, naj bi jim tu- di mi a davki pomagali zidati njih brloge, kot da bi bili mi vsega krivi. Sicer ne morem ravno izključiti, da ni tudi kak slovenski rekrut kje podkuril kako njih kolibo (kako naj bi se bil revček drugače ogrel, ko ga je obltval mrzel pot pred četašit!), ampak to nas nič ne brigu, saj mi smo le ubogali, ne ukazoyull! Nekaj bi že dali miloščino kot vsakemu pogo- relcu, ali samo majhen delček od tistega denarja, ki so nam ga oni dali v zameno za av- strijsko listje, ki nam je bilo še ostalo od raznih domoljub- nih posojil in le pod pogojem, da tudi oni plačajo našim hrab- rim avstrijskim invalidom v gotovini (skoraj bi bil zapisal: z leskovo mastjo), kar so po- šteno zaslužili.

Dalje zahtevajo ti ljudje, da bi morali naši bolj učeni otro- ci vsaj tako malo od daleč po- znati njih jezik. Slišal sem, da tudi vaši gospodarji zahtevajo tako nekaj sličnega, toda vaši gospodarji so vam vsaj nalogo kolikor mogoče olajšali. Posla- li so vaš jezik lepo na sprehod iz šol in uradov, poslali so vam svojih učiteljev, uradnikov, tr- govcev, obrtnikov in delavcev in vam tako dali lepo priliko in zlasti dosti prostega časa, da se lahko priučite državnega jezika. Vsega tega pri nas ni, še celo mi jim moramo poso- jati gori našeto blago, pa vkljub temu nas hočejo pre- plaviti s svojim jezikom in po možnosti iztrebiti našega.

Sploh jih je v našo nesrečo vrag prinesel ravno ob nepravi- vem času. Da so nas pustili pri miru, bi bila morda tudi nas doletela sreča, da bi bili morali plačati kako vojno odškodni- nico kakor drugi premagani narodi. V tem slučaju bi bili, podobno kakor pri Nemcih, mnogi izmed nas skoro gotovo biljarderji, četudi niso še vide- li biljarda, vsi pa gotovo mi- ljarderji in bi se hodili Ameri- kanci k nam ženit. Tako je pa šlo vse po vodi! Koroško bi bili lahko tudi mi sami izgubili, še celo brez glasovanja, pred dru- gimimi sosedi bi se bili pa že sa- mi kako ubranili, v najboljšem

slučaju bi se jim bili podali, nasmari brez avtonomije, in tako ostali zvesti svojim zgodovinskim tradicijam. Še tisti londonski fukt so preobrnil, samo da so iz nagajivosti prišili Hrvatom tisto kamenje ob morju, kjer se pelin noče rasti, in tako naprtili Hrvatom še stroške za vojsko na mokrem, kot da bi ne imeli zadosti stroškov z vojsko na suhem. In za tisto gnezdo z vodenim imenom, kako so se pulili celih pet let, dasiravno jih ni nič brigalo, namesto da bi ga pustili nam izgubiti že prvo leto!

Vidiš torej, da se ti ljudje praskajo tudi tam, kjer jih nič ne srbi, zato pa zaslužijo svoje ime v polni meri. Da se tudi mi ne nalezemo kake srbečice, je nujno potrebno, da se čim prej ločimo.

Za zdaj pozdrav, prihodnjic kaj več!

Avtonomist d. d.

Glavnistan, 1. marca 1924.

Najkrasnejši dežnik

Spominjam se še kot da bi bilo sinoči. Vojna, minucija, brez živeča itd. Nekoga jutna sem se peljal v travnaju v službo. Na trgu vstopi mročen kmet z ogromnim mudočim in plavopisanim dežnikom. Ker mi bilo več praznih sodečev, je obstal na sredi stoji in njegov ogromni šotor je otepal zdaj enega gospoda, zdaj drugo gospodično. Vse je postajalo neravno. Naenkrat se neki gospod surovo začne nad njim:

»Boste že deli vender enkrat v kot Vašo barako ali ne!« Nahar kmet: »To je povsem možan in dober dežnik.«

Neka gospodična je namrdnila in dejala porogljivo: »Mar mislite nocoj pod milim nebom pronočiti, da ste princali v mesto streho Vaše hiše?«

Neki drugi vpraša:

»Kam pa kam očka?«

»I kam, odgovori kmet. »K mojim odjemalcem. Moj sin pride z vozom za meno, ki vozi slaminno, maslo, krompir in drugo v mesto.«

Ko so gospodje to čuli, so kar izbulili oči. In ko bi trenil je imel kmet od vseh naslove z naročili.

Neka gospodična je dejala: »Ta dežnik je zelo močan in praktičen.« In nekdo drugi: »Jako lepe barve ima.«

Eleganten gospod z očali v kotu: »Dežnik, katerih je malo, močan, praktičen in nad vse krasen.« Travvaj je ustavil in kmet je izstopil. Pustil je pa svoj krasni dežnik v vozu. Nek namestniški svetnik je urno stopil za njim in mu ga uljudno izročil. Kmet pa je šel dalje in mrmral:

»Da bi se vsi zvrnili, škrici nekazani!«

SLABA TOVARISIJA.

»Mama, jaz se ne bom s Petročkom več igral.«

»Zakaj pa ne?«

»Neki deček je ubil šipo in on se je hudobno smejal.«

»Kdo je bil deček, ki je ubil šipo?«

»Jaz...«

Šaljiva vprašanja.

Kje vlada največji nered? (V knjižni založbi, kjer knjige »zalagajo«.)

Kateri srp ne žanje? (Lamin srp.)

Kaj beži brez nog in se več ne vrne? (Čas.)

Kakšen razloček je med dekleti in med trdnjavami? (Nobenega. Oboje spoznamo še le today, ko smo dobili.)

Leti po zraku, seda na drevec in na hiše, a nima peruti — kaj je to? (Soc.)

Katero leto traja samo en dan? (Novo leto.)

Zakaj violinisti v Gorici ne igrajo na plesu? (Zato ker igrajo na goslih.)

Zakaj so tatovi modrejši kot zdravniki? (Ko tatovi grede z obiska natančno vedo, kaj dotičnikom manjka, zdravniki pa tega ne vedo vroboj.)

Zakaj so berači najprijaznejši ljudje? (Ker vsakogar nagovarajo.)

Kako daleč je od Rima do Berlina? (Natančno toliko kot od Berlina do Rima.)

Kje se v Evropi nabijajo ljudstva? (V kopališčih; tam goste živijo požro s kostoni vrod.)

Zakaj vojak tudi v največji novarnosti ne sme izgubiti glave? (Če ne nima kosa posaditi čelade.)

Zakaj nosijo Turki krive sablje? (Ker imajo krive nožnice.)

Kaj je pri bolnih najboljše? (Da ne nosijo konjskih kopit.)

Kdo vedno bere pod milim nebom? (Ta, ki bere jopade.)

Kdaj se vse vrta okrog človeka? (Ko je na pijan.)

Okrogla pesem.

Tiko-take, tiko-take, punce so povsod enake; se šopirijo ko srake, krilce kratko čevlji z »lako«, oče ima vrve z »bake«, jopič kaže strašne znake. Mati je brez lire vsake, hči zapravi desetake. V Vrtojbi punce so vam take, kdo ve, če so kje enake, upamo, da stvari take se uredi brez graje vsake; tiko-take, tiko-take...

Opombe za Lukov koledar so postali:

J. Trkman, Podkraj; P. Udovič, Guardella; B. Skot, Gorica; B. Bizjak, Postojna; J. Benigar, Trnovo; M. Tinta, Ljubljana, S. H. S.; M. Karba, Ljutomer, S. H. S.; P. Bratkč, Ravno; J. Bratina, Gorica; Silligoj A., Gori-

ca; P. Vidmar, Ločice; L. Perko, Postojna; A. Tul, Matkolje; F. Sever, Ubelako; A. Kovča, Col; Malnerič O., Gorica; Vidmar I., Postojna; Čelohovin R., Srednje; N. Komjedič, Plavc; Kovča V., Orčje; Komjedič E., Gorica; B. Vičintin, Renče; B. Klovčar, Koritnica; J. Maurič, Črna Pravalje S. H. S.; Gravnar M., Podlehaj; L. Hočvar, Gorica; S. Mlekar, Čopovan; S. Dolvarc, Radovljica; L. Križnič, Ljubljana, S. H. S.; M. Lipičar, Dol Kal; M. Ravtar, Zaga; V. Podgornik, Gorica; I. Strakelj, Gornja; N. Lovišček, Kuk; Škutar S., Lokavec; F. Bizjak, Postojna; F. Blažič, Kuzariče, Kleva V., Settorc; A. Rušič, Sturje; A. Brložnik, Brečice S. H. S.; I. Paluc, Maribor, S. H. S.; A. Benedetič, Martin Vrh, S. H. S.; Pirih F., Lokovec 33, F. Kos, Dolna S. H. S.; P. Včanik, Ročica S. H. S.; St. Lanič, Medica S. H. S.; V. Škrbat, Vitanjoga S. H. S.; F. Štepanič, Brečice S. H. S.; Durič F., Renče; I. Rupina, Mirna peč S. H. S.; Čudenman Ig., Tupolče S. H. S.; Pavlič F., Zardar S. H. S.; C. Jenka, Bovec; M. Sever, Ljutomer S. H. S.; R. Tudič, Rakok S. H. S.; I. Lukič, Gorica; A. Makuc, Trnavo, J. Bisterman, Celje S. H. S.; P. Bratuč, Idrija; Geršič M., Kanal, Vidmar A., Ribarič; Burdih O., Skofja Loka S. H. S.; P. Šušterič M., Korte; V. Baupič, Komar, Kambo I., Tolma, Tuhar A., Celje S. H. S.; S. Suc, Častel Dolna; F. Šodja, Loka S. H. S.; Oskovnič J., Sv. M. Magdalena; B. Jeklin, Sv. Lujza, Troha St., Zaliče; I. Golik, Bistva S. H. S.; C. Rutar, Logarčič; J. Špilhal, Novo mesto S. H. S.; Strabel F., Roče, Goruc Z., Samolše, Vitan M., Ljubljana S. H. S.; P. Pač, Ljubljana S. H. S.; Dama E., Berkovlje; M. Benčina, Maribor S. H. S.; Kramar A., Ptuj S. H. S.; M. Janc, Ljubljana S. H. S.; Miku M., Buzovica S. H. S.; I. Zavic, Maribor S. H. S.; M. Čiček, Maribor S. H. S.; Bista Trvan, Kranj S. H. S.; S. Tuma, Tolma; Stara I., Samolše; D. Čijan, Maribor S. H. S.; O. Švec, Podlehaj; Valič J., Hodreč, M. Pirč, Ljupina S. H. S.; J. Bazič, Hrg S. H. S.; I. Golija, Celje S. H. S.; B. Perut, Maribor S. H. S.; Podgornik I., Vah; V. Štama, Kamenjovica S. H. S.; F. Hladov, Sturje; Renko P., Lokovec; Madrijan F., Kneža vas; Grunov L., Maribor S. H. S.; F. Klevčar, Nova Gora S. H. S.; Baidler L., Ricmanje; F. Šušterič, Kamnik; Frstnik A., Idrija; I. Podlehaj, Idrija; Filipič M., Tomaj; F. Dolčev, Slivna; Perkavec A., Ljubljana S. H. S.; Tilda Gorjup, Tomaj; Franko A., Vah; Arčon D., Renče; Hanič F., Ljubljana S. H. S.; V. Grgič, Podrič; Dusan Bojan Rajer, Ajdovičana; P. A. Vovk, Kapanin, Celje S. H. S.; Lednik L., Medice S. H. S.; Troha Kraivec, Črnojevec, S. H. S.; F. Makuc, Ročica S. H. S.; Gorkič P., Vrtojba; I. Kozuh, Laško S. H. S.; L. Strniša, Loka S. H. S.; F. Borica, Maribor S. H. S.; F. Tul, Hrpelje; Baša Ab., Zaliče; Fr. Vogel, Dragomer S. H. S.; Iv. Bek, Il. Bistrica; Simič Silv., Gorica; Pahor Milka, Mekinje S. H. S.; Ig. Sturm, Kneža; T. Kunčič, Mlino S. H. S.; Mar. Sturm, Lesce S. H. S.; Iv. Kocijan, Dunc; Ema Miklavc, Dunc; Iv. Pink, Lokovec; Spacapan St., Osojina; Berti Winkler, Lokovec; Vrančar Rud., Stepanja vas S. H. S.; Vinko Rojc, Ljubljana S. H. S.; Mar. Zedersič, Praproč; Mary Fugua, Kranj S. H. S.; Jos. Saligoj, Bača; Savelci Ada, Gorica; Fr. Bračko, Maribor S. H. S.; Vodopivec Al., Kamnjo; Osv. Papičnjak, Maribor S. H. S.; Mira Pirlovič, Celje S. H. S.; Fr. Zupan, Sv. Ana S. H. S.; Kinkela Mir., Buhovac; Fantje iz Solikana; Mih. Struel, Maribor S. H. S.; Suhac Lojze, Maribor S. H. S.; Rom. Pahor, Renče; Fr. Klunjšček, Gorica; Viči Lukežič, Gorica; Jaka Stibilj, Renče; Otilia Sterk, Profurt; Viki Petrovič, Vipava; Ant. Gruntar, Tolmin; Slavko Zagar, Tolmin; Podgornik Iv., Lokovec; Iv. Dancu, Trst; Alb. Droč, Gorica; Podgornik Fr., Lokovec; Bratuč Raf., Gorica; Bog. Klavžar, Grahovo; Bira Bojan, Gorica; Roz. Roco, Hrpelje; Grabrijan Frida, Gorica; Grabrijan Anica, Ajdovičana.

Pravijo, da so Ločki fantje na pust nahnali velik koš kurjih jajo in dve palici žepa, a ker jim ni bilo žepa dovolj, so na popolnco z muziko pobirali olje po vase in potom na napravili strašno veliko gostijo z ocvrtimi jajci ali kakor tu kaj rečemo srtada.

Pravijo

Pravijo, da so Popca in Marja zelo razburjeni, ker so kmetje pri Mitini na Ubeljakem kovu gili.
Pravijo v Schani, da se srbski »oporni ministri« zelo nad vmešava v zadeve, pri katerih bi moral sam najbolj molčati.
»Čak vas vidi, čak vas ve
Čeča dehel' se ne smelo
Pravijo, da so na Dof. Zemanu pri Il. Bistrici tisti gospodje zelo vnelje, ker se je čak v njihovom listu proti njim tako nasprotno izrazil — Dekletca — kar je on jo pa rra. Ah Van ni znan, da Čaka ni mogel nič zatajiti.
Pravijo, da je od Anshovoga do tovarne čimti najjih gacul, a pravijo, da ta gacul niso napravili štrinovati najci, ampak divončni jutni natoc in domade sajle.
Pravijo, da je na Slovinskih tulinolasa A., ki vedno na gungo stopi, a se na lastni celni, a odločnega od m. kadar ni.
Pravijo, da so nekateri Ladrake dekleta najile molce, da so jih gajjal na plesih.
Pravijo, da je švedsko kmetstvo iz obsevanja dristov, miron v Gropu, da zapaja. Vsehi zapaja odlo.
Kaj imam pa misliti, da smo zapajali? Pravijo, da imajo nekateri na Janečevskih toka gungo jabolana, da so zelo postajajo v nasprotni, da se vnačejo pol rje. Tudi plesilo je iz zaredi ljubljeni te. Pa vse sili se po moga, tudi se smilijo obmogo.
Pravijo, da se je janslovski zapajalo vedno postajajo in gungo, a to smela ni ni bila mila, zato kar se ni nobeno delec omislilo.
Pravijo, da je nekdo siloval delec iz Schijana na našojem plesu v Drevnu plesala zelo moč do 5 ure sptroj, čak jo je videl. (Kaj pa je postoj?)
Pravijo v Trstihki šani, da vstrjo kmetje na jles otro in mlado, veliko in majhno, miron in kraljstvo itd. splah var. kar kmetje bi mogli tudi kaj molčati v plesu, da bi imeli na vltu katin.
Pravijo izpod Mangerta, da so na katonu lenci izšli 14 dni vose p. stružkih lenci.
Pravijo v Komar pri Il. Bistrici, da je neki kmet jako nasprotno z molci, a ni nemo opančena, in tudi malo šajjo.
Pravijo, da kmet se kmet molčati, a miron pri Il. na Dofcah ogledat, tam se izvedel, da je na molčati ali na molčati. Čak temu molčati postaja.
Pravijo, da so na Dofcah toka vaha jali štrikli, da so se gajali v Hantri Hrolovje, Hantovice, Lantol in katon. Oh, molca, kakor je molčati in komet; čak ni bil tako molca.
Pravijo, Franzelj, Tanti, Janca, ja. iz. Bati, Mici in Tanti, da jjan v zelo šal, da ni svetli Matija vavj merr dsi dolj.
Pravijo v Trstu, da so neki molca niči mrazj z moca. — To ni molč. K. postem, ko so jo mungo kraljstvo, se se nezveli od Francija molca molca: »kajpa in nasprotno. Mungo se tudi tradijo, da bi se molčati (po moca na ših plesni) smetnosti odmeti štriketa, kakor zna le on. Kar pa se jjan to ne postojci, dolajo na vse kraljstvo, da v dobi povehali na molce plesne vavčte. Pravijo pa da se imeli molčati molca molca, mora pač se imeti halco postojci jo, morda mungo Pališa.
Pravijo v Trstu, da Francij, sprehajajo se po katonovljanih rrvicj: je to pa tam plesali v obsevanje s stromona »Errosa, in je mungo na ozorju zvezdo Danica, katera je v povsem očarala.
Pravijo v Kucelaku, da so se na pustni večer Mica, Francija in Ivanka lepo zadržale v štriketa. Se go spodom in gospodičana je to voh v gajalo.
Pravijo, da so na pust na molčati večeru pri Mici molčati jebali dleko v jaju, a je štriketa miron molci. Pika. Pravijo v Mirna, da so na pust oganili kar trojce vst zignaj po ob čni.
Pravijo, da bo Dugič štriketa vvelko srebrna» na kraljstvo obsevanje in prelito kri na pustni večer.
Pravijo, da je nepl čak na kometovoti strahi, ko je odločeno postoj. Vse mlado molca so vrupo gungo, tako se vaha molce vrski delec.

Pravijo, da se Barkovljanakim »si goorninam« zelo dopede voziti se v taksmetru. Pravijo pa tudi, da so se vozile ta karneval toliko v njem, da jih skoraj ne zanima več. Seveda taksmetor, ne karneval.

Pravijo, da je v lomenški republikli mesto, ki se imenuje Tuzla in da je v tem mestu klub šeststih jezicnih oseb. Odbor obetaji iz 15. pešpolka s tremi klukastimi osami. Pravijo, da so pri obranju naleteli na tako trd sad, da se jim je jezik skrhal. Poklicali so na pomoč brusarje, da jim nemudoma pošljejo brusce, da jezike zopet nabrusijo.

Pravijo, da so Rozentalke na pust izpile vso vodo pri Mori; gotovo niso imele fiska pri sebi; fantje so bili men da tudi v stiski?

Pravijo, da je Drečje s kamijonom pripeljal hrastove plohe rozentalkam, da jih bodo vlačile, ker nobena ni bila tako srečna ta pust, da bi si fanta pridobila in njega kot moža vlačila.

Pravijo, da nosijo razdrake frajle tako visoke pete, da ne bo treba nobenih sajačev za saditi zelje. Pravijo, da bodo kar z potami delalo lukaje in bodo s tem tudi kmetom pribranile mnogo dela.

Pravijo v Novi Sušici, da je mnogo gospodstven, ki nosijo nogavice, ki so podobne golim nogam, ali pa so sploh brez njih; pa bi vsled tega strahajako rade postale neveste. Njih mamiče imajo pri vodovodu mnogo opravila radi ženinov in so včasih tako razburjene, da po cele ure na glavi napolnjene kafe z vodo držé in se vprašujejo:

»Botra, kaj pravite; kaj čmo mi z nabo; Jože nekaj gleda za njo. Naš oče pa pravi tako; da nima še brkele in je še mlečena.« »Veste, botra, naše bo imela pod palcem in še usako leto en voz listja v brdih ji bomo lahko dali.« — »Sej dem; srečen bo, kdor jo bo dobil. Toda bo moral zlepa delat z njo, ker je zelo občutljiva in so ji vsaka stvar precej »fržmaga« tudi »voščirljiva« pa v vas prosim botra ni treba nobenemu praviti, kar sem vam povedala.«

Pravijo, da Novosušički fantje ne morejo v Pristavo vasovat valod stroge zime in ledu. Zato komaj čakajo pomladi.

PESEM IZ JEČE.

(Il. Bistrica. Iz Dol. Zemon.)
Mi nedolžni smo zaprti,
z žalostjo smo vsi potrti.
So nas zaprli v hišo vražjo
in nam vzeli vso korajžo.
Sam Čuk se je prijel za glavo,
ker nas pač ni še na razpravo.
Se vsaka prišla je do konca,
če ravno pust ima dva zvonca.
Upamo, da bo še ta,
če se pust poprej ne vdá.

ČUK NAD STUDENEM.

Povsod pred pustom bilo je zabave,
zakaj tedaj pri nas bi sove spale.
Se na Studnem bilo je zabave prave,
na grame ne, bilo jo je kvintale.
Par parov se pri nas je poročilo,
po novem smo jih skup zvezali,
pol fare se je lega veselilo,
samo da nitamo potlej ploh peljali.
Res ples pri nas z veseljem napreduje,
je solz na lître se pri nas potoči,
dekleta, fantje vse kar urno poskakuje,
da godcem trudnim zednja struna počí.
Vesele so od nas kaj ne? novice,
zda vidite, ne spimo tu na grenčí.
Toložba njim, ki še ostale so device,
to jim želimo iz srca — Studenci.

PREDLOŠKA DEKLETA.

Dekleta naša so pa taka,
krilo kratko, kjer koraka,
okrog gredo vam gologlave,
to so res devojke prave.
Rade bi ženine dobile,
bi se z njimi poročile,
a nobeden ženit se noče
in premlad postati oče.
Samo Čuk vas potolaži:
s potrpljenjem se pomáži,
ta najboljša res je mast,
če poskusi, ni oblast.

PISMO.

Izvoli sprejeti mnogo srčnih pozdravov od slovenskih fantov iz Julijake Benečije; zapustili smo rodni kraj, napotili se čez široko morje v tuje daljne kraje. Na parniku Atlanta društva Cosulich se nam godi dobro. — Skrinjar Franc, Sezana; Može Ivan, Sezana; Taučer Franc, Sezana; Cigoj Franc, Berje; Ferion Avgust, Berje; Frankič Jožef, Berje; Mihelj Alojz, Ribenberk; Pečenko Alojz, Ribenberk; Pečenko Janko, Ribenberk; Kodrič Jožef, Ribenberk; Peršič Andrej, Černiče; Lojk Angela, Černiče; Leban Franc, Černiče; Lojk Jožef, Černiče; Učaj Leopold, Černiče; Volčič Franc, Černiče; Mezgec Jožef, Kovčiče; Mavrič Jožef, Vipolže; Gerpič Rozalija, Pliskovica; Mate Franc, Branica; Batt Emil, Branica; Batt Cirila, Branica; Budč Alojz, Branica; Curk Rudolf, Branica.

IZ ROZNE DOLINE.

Konec je veselja, slave,
Pust je zvel od nas slovo,
Prazne mošnje, težke glave
Danes vsi občutimo.
Vse povsod obrazi kisli,
Vse potrto danes je,
Vsak si sam pri sebi misli,
da na svetu mine vse.
Čas je zdaj da se pokori
Grešni in hudobni svet,
Glas doni: Memento mori!
Prah si bil in prah boš spet.

SLAP PRI VIPAVI.

Podpisano uredništvo rade volje potrjuje, da člani rodbine Ambrožič št. 88 na Slapu pri Vipavi niso v nobeni zvezi s »pravijo« v 5. številki našega lista, zato se nam le čudno zdí, da more kdo — gotovo je silno zabiti in ima mnogo masla na glavi — dolžiti koža nevtemeljeno in se celo poizkušati maščevati, prej kot je prepričan o krivdi dotičnega. Če bi uredništvo vedelo za njegov naslov, bi mu poslalo red velikega osla. — Uredništvo »Čuka na palcu«.

PO CENI.

»Za pet lir prodajate te ure?«
»Saj vas gotovo toliko stanejo.«
»Saj me tudi.«
»Kje pa je potem zaslužek?«
»Tega dobim, ko popravljam ure.«

DOBRO SREDSTVO.

»Ne morem razumeti, kako da ti hodiš vedno s tako ozki mi čevlji okrog.«
»Ah, veš kaj, pri teh bolečinah pozabim na vse druge skrbi.«

RAD ALI NERAD.

»No, Karlček, ali rad hodiš v šolo?«
»V šolo grem rad, tudi iz šole domov grem rad, le kar je vmes mi ni prav po volji.«

TAKO JE Z RAČUNI.

»Kaj je dejal tvoj mož, ko je videl račun za rokavice?«
»Zabavljaj je kot norec.«
»In potem?«
»Pokazala sem mu račun od krojača, da je utihnil.«

DVOJČKA.

»Ali naša dvojčka zelo kričata po noči?«
»Hvala Bogu, eden od njih kriči tako zelo, da se drugega ne sliši.«

NERODNO.

Mladi soprog je imel nerodno napako, da je po noči v sanjah govoril. Njegova boljša polovica ga je čula večkrat, ko je vzdihoval v sanjah: »Irena, Irena!« Nekoč ga vpraša, »kaj to ime pomeni.« On je dejal, da je imel konja s tem imenom.

Ko se je nekega dne vrnil domov, mu reče žena: »Ti konj je danes dopoldne dvakrat vprašal po tebi in je dejal, da pride pozneje.«

SLAB ZAVOD.

Gospod Prečnik zavarovalnemu agentu: »Že deset let sem pri vaši družbi zavarovan a se mi ni še nič pripetilo; veste kaj; zdej se zavarujem drugje.«

OSEBO SO DOBILI.

Eni so pisali, da so dobili moža, drugi da ženo. Bo treba sklicati komisijo, da doženo spol. Za danca pa pustimo vsakemu svoje. — Alojzij Volk iz Bukovce ni zatulil, ampak zapel:

Osebo pošljem ti nazaj,
jo deni v koš, jo vrzi v kraj.
Za hrbtom mirno jim tiči,
poglej, kako se ti drži.
Poslušaj tiho drzni kreg
in gleda, da spusti se v beg.

Janaz Šifrar, Ljubljana. — Ivanka Kozuh iz Laškoga ima tudi za posmeh poslul:

Tale oseba
res je znorela,
v zrak je skočila
tam se pripela.
Dam ti jo, Čuk,
jo deni v klobuk!

Antonija Kosmač, Trst. — Antonija Dužnik, Trst. — Amalija Vertalj, Trst. — Karla Sever, Trst. — Furlan Justina, Opčina. — Franc Vilman, Putilal. — Jakil Adela, Rupa. — Antonija Šturm, Ljubljana. — Franca Žilko, Trst. — Matija Rebek, Trst. — Albin Bilc, Bistrica. — Krist Pogačnik, Kranj. — Franja Golob, Jesenice. — Ivan Bilc, Ilirska Bistrica. — Škijan Karel, Trst. — Roza Jula, Tolmin. — Stana Rodman, Vipava. — Justil Novak, Rojan. — Rezi Kerševan, Černiče. — Franc Mozetič, Rajbl. — Mozečič Franc, Predil. — Jožefa Kocmul, Kranj. — Pangos Fr., Berje. — Ivan Rihčič, Gor. Radgona.

Miroslav Kozmina je zapel:
Se Anica mi smili,
ker mamice ne vidi...
Ta je pač zakasnel za zadnjo število.

Pavel Schenlieb, Trbovlje. — Pepca Franetič je napisala iz Senadola tako:

Našla sem možica,
ki ima zgubana lica,
oh, ta pa ni za mé,
le oddaj ga kje drugje!

Alojz Černik iz St. Petra na Krasi jo je zapel:

Glavo v trebuhu drži,
nos ji v rokavu tiči;
če ga zagleda, dobi jih tedaj,
odletel iz sobe nič vedel kedaj.
Katarina Valentincič, Podbrdo:

Dobila sem staro,
čudno krošnjarko,
naočnike ima,
a gledati ne zna.

S stare Vrhniko smo tudi dobili pesem brez podpisa, napisano na stari ruski dopisnici, s carskimi poštnimi znamkami in je vseeno prišla do nas. Tudi poštni rekord!

Srečni, ki so zadnjo skrialnico rešili, so bili še: Mici Slabé, Trieste; Jože Kenda, Bovec; J. Z. Ljubljana. Poslali ste štiri lire, a dve neveljavni, zato knjige ne dobite.

Listnica uredništva.

Matajurac. Le še pišite v narečju. Sploh pošljate tudi vsebinsko lepe stvari, zares komične. Ali so originalne, ali iz naroda? Vas smo veselili. Lepo pozdravel — Sempas. Gospodično K. pustite v miru, ker je bolj pametna

kot Vi, ki se bojite javnosti. — Makakovič. Vase pisanje je tako makakasto in makaronasto, da ga bo Čuk pri najboljši volji ne more prebraviti in ga je svečano izročil košu, če ga tudi ta ne izbljuje. — Vremakl Bejtoš. Váš dopis pravi, da so šli fantje pit, rekli mački vi, povečerjali ob štirih zjutraj 5 kg makaronov in se šli skopat v stranišče. To je pa tudi vso, zato pa ne priobčimo, da ne bo smrdel Čuk po blatu.

Ubeljako. Pesem, ki tako lepo poje: Pri nas živi gospa, ki rada se smehlja, a potlej pa nerada vsakega ogleda —

je zletela v koš, četudi pravite: All, pazi Čukec ti, da tole v košek ne zleti....

Svetl Ivan. Vem pa to: Svetli Ivan naš patron, v tvoji fari je »kaštron«, popiše cele tri strani, a nikoder glavo ni.

Cerkno. Pospica o pleau za križem bi natančil, a je premalo opiljena; da al je anov čisto lepa o deklci pleaušici, ki jo na pleau čevlji izgubila.

Naj ga ikče, naj se trudi, iskal ga bo Čukec tudi: Vatovlje. Najboljšo je to, kar pišete:

Sam pisano naččekal
in ga golobčku dal,
naj ga nese v tisti kraj,
kjer čuka Čuk sedaj.

Storje: Storje so res »brihtna« vas; da voč tako nima Kras, le poet še ni zanič, lepšo naj zapoje ptič!

Stevertjan je nesrečen z dopisi. Dva — a oba v koš. — Koseze. Nekaj smo priobčili, drugo ne moremo.

Mipsi — Mopsi: Takih stvari ne moremo priobčevati. — Rozental so ni dobro izkazal.

V nedoljo sem šel na špas, tam sem videl eno spako, moža močan ima res glas, on rad drugim dela tlako. V koš s pesmijo tako!

V kmetijskem zavodu

Anton Ferrant
v Gorici, Via Camposanto 20
je na prodaj

drevje za aleje, divji kostanji, lipe, smreke, in drugo zelenje za lepotečja in dekoracije.

Najlepši in najcenejši hodi oblečen ta:

Kdor si pri krojaču

Žiberna
v Divači

obleke delati da!

Kdor ne verjame, pa naj vpraša Čuka na Pal'ci!

POZOR! ČITAJTE!

Nova trgovina s čevlji v Gorici

ra Stolnem trgu, nasproti stolne cerkve Via Cavour 11

Podpisana naznanjata slav. občinstvu, da sta otvorila lastno trgovino z vsakovrstnimi čevlji.

NA DEBELO. — NA DROBNO.

Izdelek domač in prvovrsten, cene nizke in konkurenčne.

Izvršujejo se vsakovrstna popravila.

Za obilen obisk se priporočava udana

Trampuž - Kokelj
trgovca.

Elija Čuk

Gorica - Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na de-
želi svojo bogato zalogo in veliko izbero
najboljših BIANCHI in ALTENA dvo-
koles. Švicarske stroje priznanih terdk
TITAN in PEAFF, kakor tudi municijo
in vsakovrstno orožje. Kdor kupi švicarski
stroj, se ga pouči v delu umelnega ve-
zenja brezplačno, dokler ni zadobil
popolne prakse

Poslužite se pri njemu
in ne boste se lesali, kakor
se njegovi **stari odje-
malci ne pritožu-
jejo**, temveč pričajo o točni
in solidni postrežbi.

VELIKE ZALOGE

PO ZNIŽANIH CENAH

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

Vse se podražuje,

cene se slučajno nižajo le onemu blagu, katero nudimo mi in ima res konkurenčne cene.

Navajamo nekatere predmete, da bodo imeli naši cenj. odjemalci pravo sliko
o našem blagu in cenah, katere nudimo.

Obrobljene rute	L	0.75	Jajčasto blago meter	3.95
Povoji za otroke meter	"	1.70	Moške maje	4.50
Gobasto sukno	"	1.75	Obposteljna reklamna preproga	4.90
Moške nogavice	"	1.75	Razni tepihi (Lauftepih) meter	4.90
Gobaste brisače	"	1.95	Ženske jopice	4.90
Cvirnasto blago	"	2.25	Obposteljni tepihi Smirna	8.50
Švicarsko vezenje meter	"	2.50	Vezane jopice	8.90
Obrobljeni prti	"	2.50	Spodnje krilo vezano	9.90
Ženske nogavice	"	2.50	Moške srajce	14.90
Madapolam meter	"	2.75	Kombine za gospe	14.90
Pisane moške nogavice	"	2.75	Vezano pogrinjalo za postelje	29.90
Nogavice z dvojnato peto	"	2.90	Pogrinjalo za postelje piquet	35.—
Brisače Nide Ape	"	2.90	Blazina iz žime kg 14	49.—
Elastične naramnice	"	3.50	Preproge vezane na 2 stranch	49.90
Vezane podsuknjice	"	3.50	Trapunte iz belega platna	64.90

Velika zaloga platna za moške in ženske. — Elegantni paletu. — Lovsko blago. — Izdelano perilo
Platno. — Gobasto blago za gospe. — Platneno blago iz lana v vseh visočinah. — Prti. — Brisače in
servietli »Fiandra«. — Maje iz volne in bombeževine. — Tepihi. — Zavese. — Blago za mobilijo. — Preproge
in kuverte v vseh merah. — Opreme za neveste. — Celotne opreme za hotele, zavode in samostane.
Blazine izdelane iz žime in volne.

POSEBNOST: BLAGO ZA DUHOVNIKE. — DIREKTNI UVOZ VOLNE ZA BLAZINE.

VSAKO BLAGO, KI NE UGAJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE VZAME NAZAJ.

Na debeio in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.